

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Acció

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATVRA

Any II (segona època)

Granollers, 15 de Novembre de 1931

Número 18

Un Institut a casa nostra?

Després de les grans facilitats assenyalades per el Ministre d'Instrucció Pública en totes les coses d'ensenyament, cal dir que el nostre Ajuntament bé calia que fes alguna cosa per aprofitar-se d'aquestes facilitats, sobretot tenint en compte l'esforç enorme que per qüestions d'ensenyament la nostra ciutat porta a cap.

I ha estat precisament d'aquesta faisó que la nostra Corporació comprenent-ho així, el diumenge passat, amb motiu de visitar les ciutats de Terrassa i Sabadell el senyor Marcel·lí Domingo, una comissió del nostre Municipi es desplaçava allí per tal de saludar-lo i demanar-li ensens la creació a casa nostra d'un Institut d'Estudis Superiors, sota l'oferta de l'Ajuntament de disposar l'edifici convenientment i la quantitat de vint-i-cinc mil pessetes anuals. Cal dir i ponderar justament com el senyor Ministre va escoltar-se l'oferta i deixava entreveure la possibilitat de poder-se aixímateix realitzar. De manera que això vol dir que el nostre Ajuntament ha d'interessar-se vivament per la resolució d'aquest problema, el qual, de solucionar-se així, significa avantatges molt importants i des de diversos aspectes. En primer lloc —i aquest aspecte interessa a tota la ciutat,— s'aconsegueix millorar la categoria del nostre Institut Municipal de Segona Ensenyança, passant a ésser Centre Docent de l'Estat amb càrrega total al pressupost del mateix, i per tant, automàticament es rebaixa la càrrega del nostre pressupost fins a la consignació justa senyalada, o sigui de vint-i-cinc mil pessetes.

En segon lloc, la nostra ciutat amb l'Institut d'Estudis Superiors, esdevé un centre docent comarcal importantíssim, car així possibilita a tots aquells —no cal dir els de la nostra ciutat aixímateix— de la comarca, que vulguin cursar una carrera, car podran fer-ho sense necessitat de traslladar-se a la capital, la qual cosa sota el nostre particular punt de vista, sempre és més preferible. I en tercer lloc, cal dir que s'obté una avantatge importantíssima també, ja que amb la rebaixa que s'aconsegueix del nostre pressupost, sense forçar-lo amb noves càrregues, i només donant curs a aquest estalvi, aplicat al problema d'ensenyament primari, obtindrem precisament la solució d'aquest capdal problema, ja sigui creant escoles graduades o simplement creant totes les places necessàries a base d'escoles unitàries.

* * *

És curiós de totes maneres, veure com el nostre Ajuntament encara que potser una mica lent, es preocupa sèriament de tots aquells problemes candents que té plantejats la nostra ciutat, com s'el combat sanyudament pels patrioters granollerins a ultrança. Això ens recorda però, precisament, una cosa que assenjala la verdadera posició d'aquests patriotes de l'estómac: El mateix dia que la comissió municipal feia treballs prop del ministre en interès de la ciutat, una altra comissió composta dels Vegués, Canals i Garrells, els homes del màxim patriotisme granollerí, també es trobava a Terrassa. Aneu a saber què hi buscaven! Per conjectures que nosaltres ens hem fet i perquè ens pensem conèixer la tela que tractem, vam creure tot seguit que l'interès que va portar-los allà, als nostres il·lustres compatriotes (?), no era altre que interessar al Ministre en l'afer Vegué, perquè essent tan patriotes com són, just és que sigui la ciutat que serveixi a ells i no ells a la ciutat, com d'antuvi sembla que hauria d'ésser,

I bé devia ésser així, car d'altra banda, havíem mai sentit aquests senyors que senyalessin pautes o censuressin Ajuntaments anteriors, els quals, amb l'ascendent de un senyor Torras, posem per cas, home privilegiat amb totes les situacions, totes aquestes coses podien solucionar-se satisfactòriament a favor de la ciutat? I encara afegim: És que la solució Vegué satisfecia per sempre l'apetència ciutadana, malgrat i les censures que per tot arreu se sentien de l'actuació d'aquest senyor? La ciutat no era digne d'esperar res més, segons aquests patriotes del seu propi estómac? I l'Escola del Treball? No era una qüestió prou important per dedicar-hi més atenció i perquè els homes de la situació política d'aleshores s'en preocupessin més del que ho van fer, causant amb la seva negligència un greu perjudici a l'erari municipal? I perquè aquests homes que han senyalat l'actual Ajuntament d'haver anat contra l'Escola, no fixaven la pauta a seguir als homes d'aleshores en interès de la ciutat?

Ben segur que homes de la situació com eren, no els interessava res més que l'estómac, cosa sempre importantíssima per la suprema raó de ser. — FLORIAM

En defensa de la llibertat d'ensenyament

L'acord sectari pres en les Corts Constituents contra les ordes religioses d'ensenyança, ha produït com era natural de què es produís, un revolt en tots els àmbits del país i una péssima impressió en els homes de consciència liberal.

¡Els pares, ja no tenen dret d'enviar els seus fills en els col·legis que vulguin!

I això, gràcies als homes «soi-disants» liberals i que prediquen l'ideal de llibertat (sic).

Els homes religiosos no podran ensenyar pel sol fet d'ésser religiosos.

Nosaltres, hauríem trobat lògic i oportú que les escoles religioses tributessin igual que altres col·legis particulars. Hauríem volgut una llei que disposés que cap individu podrà exercir el càrrec de professor, sense no haver cursat els seus estudis. Hauríem volgut una disposició pels qui no acatessin les lleis de la República i fins i tot una amenaça de dissolució per aquelles ordes que, en un cas comprovat, fessin propaganda contra el règim constituït...

La demagògia s'ha imposat i ha vençut. Segons l'article 24 de la Constitució, les ordes religioses, pel sol fet d'ésser religioses, ja no podran ensenyar.

I aquesta disposició ve en un temps que el país està mancat d'escoles, aguditzant d'aquesta manera el problema tenebrós de l'analfabetisme.

No comprenem l'odi en vers aquella gent, quan moltes escoles per ells fundades, supleixen les deficiències existents. La preponderància i acceptació de l'escola catòlica, vé senzillament, dels mètodes emprats en l'ensenyament, que han obrat en la petita intel·ligència de l'infant d'una faisó meravellosa. Citariem innombrables casos d'homes que han excel·lit, eixits d'aquestes escoles, d'homes que han excel·lit en TOTS els ordres de la vida el què demostra que la religió no és cap obstacle per a la formació intel·lectual del individu.

Que la religió no és cap obstacle, ho demostrarem amb un exemple viscut ací mateix: Fa uns quants anys de tot això. En aquells temps regentava l'escola de «La Unión Liberal» el professor Sr. Pere Vegué. Aleshores, en aquella escola, igual que en l'actualitat, no s'ensenyava Doctrina. Recordo perfectament una diada de repartició de premis i un discurs del Sr. Francesc Torras Villà, en el qual, després de fer un elogi als professors i als alumnes pels seus treballs realitzats en aquell curs, va acabar dient que comparessin aquells treballs amb el que feien els